

Sygn. akt I C 602/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2024 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący – sędzia Daniel Mychliński

Protokolant – starszy sekretarz sądowy D. Ł.

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 7 lutego 2024 r. w C.

sprawy z powództwa J. P. (1)

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę 5.969,00 zł

orzeka:

- zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki J. P. (1) kwotę 5.969,00 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.000,00 zł (pięć tysięcy złotych) za okres od dnia 11 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty i od kwoty 969,00 zł (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych) za okres od dnia 5 września 2022 r. do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki J. P. (1), tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 3.311,43 zł (trzy tysiące trzysta jedenaście złotych czterdzieści trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
- nakazuje Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie zwrócić powódce J. P. (1) kwotę 167,37 zł (sto sześćdziesiąt siedem złotych trzydzieści siedem groszy), stanowiącą niewykorzystaną część zaliczki.

UZASADNIENIE

Powódka J. P. (1) wniosła w dniu 23 grudnia 2022 r. pozew przeciwko (...) S.A. V. (...) w W., żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty 5.969,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.000,00 zł za okres od dnia 26 maja 2022 r. do dnia zapłaty i od kwoty 969,00 zł od dnia 5 września 2022 r. do dnia zapłaty, tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze zdarzeniem, które miało miejsce dnia 2 marca 2022 r. i tytułem odszkodowaniu (zwrotu kosztów leczenia).

Pismem z dnia 6 lutego 2023 r., powódka wskazała, że niniejszym pozwem dochodzi 1/7 należnego jej zadośćuczynienia.

Pozwany (...) S.A. V. (...) w W. wnosił o oddalenie powództwa w całości i żądał zasądzenia od powódki J. P. (1) na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zakwestionował roszczenie dochodzone w tym pozwie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podniósł, że w niniejszej sprawie nie zachodzą

podstawy do przypisania winy ubezpieczonemu. Negował wysokość żądanego zadośćuczynienia, podnosząc, że kwota żądana w ramach zadośćuczynienia jest zawyżona i nieadekwatna do stopnia doznanej krzywdy. Zakwestionował również roszczenie w zakresie odszkodowania obejmującego koszty leczenia, twierdząc, że powódka nie udowodniła celowości i konieczności ich poniesienia i ich związku ze zdarzeniem z dnia 2 marca 2022 r.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 marca 2022 r. powódka J. P. (1) około godziny 8:00 udała się do budynku Urzędu Miejskiego w C. przy zbiegu ul. (...) II w celu uregulowania podatku od nieruchomości. Po załatwieniu tych formalności, po wyjściu z budynku Gminy Miejskiej C., zaraz po zejściu ze schodów, będąc już na chodniku poślizgnęła się na oblodzonym fragmencie tego chodnika i upadła. Nie mogła sama się podnieść. Pierwsza z osób, która chciała pomóc powódce J. P. (2) również się poślizgnęła i upadła. Ostatecznie pomógł jej wstać kierowca przejeżdżającego tam samochodu, który zatrzymał się, podniósł powódkę i pomógł jej wejść do budynku (...), gdzie czekała na przyjazd karetki pogotowia. Powódka została następnie przetransportowana karetką pogotowia na Oddział Ratunkowy (...) Szpitala Wojewódzkiego w C., przyjęta tam została o godzinie 09:02.

W nocy i rano 2 marca 2022 r. temperatura w C. spadła poniżej 0° C. Woda, która tam zamarzła ściekała z rynny i dachu budynku Urzędu Miejskiego. Jeszcze po godzinie 8:00 miejsce to było zacienione. Miejsce oblodzenia nie było posypane ani piaskiem, ani solą, ani nie zostało zabezpieczone w żaden inny sposób.

dowód : zeznania świadków M. R. (k. 62 00:08:19-00:15:00) i W. W. (k. 62 00:15:43-00:21:00), zeznania powódki J. P. (1) (k. 89-90 00:04:47-00:21:59), dowód wpłaty podatku (k. 18) i karta segregacji medycznej Szpitalnego Oddziału Ratunkowego (k. 11)

W wyniku tego upadku, powódka J. P. (1) doznała urazu lewej ręki. Badanie obrazowe, przeprowadzone zaraz po przyjęciu jej do szpitala, wykazało złamanie dalszej nasady kości promieniowej z przemieszczeniem. Przedramię zostało unieruchomione opatrunkiem gipsowym. Po konsultacji ortopedycznej, pacjentkę skierowano na leczenie operacyjne. Powódka zgodnie z zaleceniem, zgłosiła się na Oddział (...) Urazowo - Ortopedycznej (...) Szpitala Wojewódzkiego w C. w dniu 7 marca 2022 r. W związku z przyjmowaniem leku przeciwpłytkowego, nie było możliwe przeprowadzenie tego zabiegu. Została wypisana z nowym terminem zabiegu, wyznaczonym na dzień 11 marca 2022 r. Powódka zgłosiła się więc ponownie do Szpitala w dniu 10 marca 2022 r., a dzień później przeprowadzono operację. Wykonano otwartą repozycję i zespolenie złamania końca dalszego kości promieniowej lewej anatomiczną płytą dłoniową S. V. 2. Ze szpitala została wypisana w dniu 13 marca 2022 r. z zaleceniem zmian opatrunków co drugi dzień i z zaleceniem kontroli w (...).

Bezpośrednio po zabiegu i opuszczeniu szpitala, powódka J. P. (1) zamieszkała u córki w O.. Tam też, w dniach 15 marca 2022 r., 23 marca 2022 r. i 21 kwietnia 2022 r. odbyła kontrolne wizyty w Poradni Urazowo - Ortopedycznej Przychodni (...) w O.. W czasie ostatniej wizyty lekarz ortopeda zalecił przeprowadzenie pilnego leczenia rehabilitacyjnego i wydał jej stosowne skierowanie. Termin wizyty w poradni rehabilitacyjnej zaplanowano dopiero na dzień 15 czerwca 2022 r., a termin zabiegów rehabilitacyjnych – na dzień 20 czerwca 2022 r.

dowód : karty informacyjne leczenia szpitalnego (k. 13-16verte), karty wizyt w Przychodni (...) w O. (k. 68-69verte) i skierowanie na zabiegi fizjoterapii (k. 70-72), zeznania powódki J. P. (1) (k. 89-90 00:04:47-00:21:59) oraz opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii L. G. (k. 67-67verte)

Mając na uwadze zalecenia lekarskie oraz długi okres oczekiwania na rozpoczęcie rehabilitacji w ramach świadczeń NFZ, powódka J. P. (1) zdecydowała się na pobyt leczniczy na Oddziale Zespołu (...) w (...) sp. z o.o. w okresie od 15 maja 2022 r. do 21 maja 2022 r. Tam przeprowadzono zabiegi klimatyczne i balneo-fizykalne, w tym: relaksację w grocie solnej i masaże wielostrumieniowe oraz zabiegi – ukierunkowane na nadgarstek lewy – krioterapii oparami ciekłego azotu, magnetoterapii, skanera laserowego i indywidualnych ćwiczeń nadgarstka i dłoni. Koszt pobytu wyniósł 969,00 zł i został pokryty przez powódkę.

dowód : karta informacyjna z pobytu leczniczego (k. 17-17verte), faktura (k. 24) oraz zeznania powódki J. P. (1) (k. 89-90 00:04:47-00:21:59)

Powódka J. P. (1) doznała złamania dalszej nasady kości promieniowej ręki lewej z przemieszczeniem, które w okresie pierwszych 2 miesięcy od zdarzenia w sposób istotny ograniczyło jej funkcjonowanie zarówno w życiu codziennym, jak i w życiu zawodowym. W okresie oczekiwania na zabieg operacyjny, a więc w okresie kiedy miała założony opatrunek gipsowy, pomagali jej sąsiedzi, a w okresie pooperacyjnym znajdowała się pod opieką córki, przebywając w jej mieszkaniu w O.. Szybko przeprowadzona rehabilitacja pozwoliła powódce osiągnąć znaczącą poprawę. Tym niemniej nadal utrzymuje się przykurcz nadgarstka lewego, powodujący niewielką dysfunkcję zgięcia dłoniowego, choć bez istotnego wpływu na codzienne jej funkcjonowanie.

Powódka J. P. (2) odczuwa cały czas dolegliwości bólowe w nadgarstku lewym, szczególnie przy zmianie pogody i w trakcie wykonywania czynności tą ręką. Ma ograniczone możliwości podnoszenia lewą ręką cięższych przedmiotów.

dowód : zeznania powódki J. P. (1) (k. 89-90 00:04:47-00:21:59) oraz opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii L. G. (k. 67-67verte)

Doznany przez powódkę J. P. (1) w wyniku tego zdarzenia uszczerbek na zdrowiu kształtuje się na poziomie 7%.

dowód : opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii L. G. (k. 67-67verte)

To Gmina Miejska C. zajmowała się utrzymaniem czystości i porządku w obrębie chodnika przed budynkiem Urzędu Miasta przy zbiegu ul. (...) II. W zakresie tej odpowiedzialności Gmina zawarła umowę ubezpieczenia OC z pozwanym (...) S.A. V. (...) w W..

bezporne

Powódka J. P. (1) zgłosiła szkodę i żądanie zapłaty kwoty 35.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, pismem z dnia 15 kwietnia 2022 r. skierowanym do Gminy Miejskiej C.. Następnie pismo to zostało przekazane InterRisk Towarzystwu (...) w W. i zarejestrowane w dniu 25 kwietnia 2022 r. Ubezpieczyciel, pismem z dnia 28 kwietnia 2022 r. zawiadomił o przyjęciu zgłoszenia i nadaniu tej sprawie numeru. Wezwał jednocześnie poszkodowaną do przedłożenia dokumentów i przedstawienia dodatkowych informacji. Pismem z dnia 18 maja 2022 r., poszkodowana przedstawiła szczegółowy opis zdarzenia.

W dniu 10 czerwca 2022 r., (...) S.A. V. (...) w W. odmówiło wypłaty zadośćuczynienia.

Pismem z dnia 2 sierpnia 2022 r., pełnomocnik poszkodowanej odwołał się od decyzji ubezpieczyciela z dnia 10 czerwca 2022 r. i ponownie zażądał zadośćuczynienia w wysokości 35.000,00 zł oraz dodatkowo kwoty 969,00 zł, tytułem odszkodowania. Po ponownym zbadaniu sprawy, InterRisk Towarzystwo (...) w W. podtrzymało swoje stanowisko z dnia 10 czerwca 2022 r., co zawarło w swym piśmie z dnia 31 sierpnia 2022 r.

dowód : pisma stron (k. 19-23 i k. 25-35) oraz akta szkody (płyta CD - k. 56)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dowodów. Szereg okoliczności jest w niniejszej sprawie bezspornych, chodzi tu zwłaszcza o doznany przez powódkę J. P. (1) uraz oraz o historię jej leczenia i rehabilitacji. Precyzyjnych ustaleń w tym zakresie dokonano w oparciu o dołączone do akt sprawy dokumenty (historie choroby, szpitalne karty informacyjne, karty wizyt lekarskich i skierowanie), których strony nie kwestionowały.

Niespornym jest, że odpowiedzialnym za utrzymanie porządku w obrębie chodnika przy budynku Urzędu Miejskiego w C. przy zbiegu ul. (...) II jest Gmina Miejska C., która zawarła z pozwanym (...) S.A. V. (...) w W. umowę ubezpieczenia m.in. w zakresie jej odpowiedzialności cywilnej w związku z obowiązkiem utrzymania porządku.

Część ustaleń związanych z doznanymi przez powódkę obrażeniami, procesem jej leczenia i aktualnym stanem zdrowia oraz odczuwanymi obecnie dolegliwościami oparto na zeznaniach samej powódki. W tym zakresie Sąd dał wiarę jej zeznaniom, uznając je za logiczne i spójne z dokumentacją medyczną.

Aktualny stan zdrowia powódki, skutki przedmiotowego zdarzenia oraz wysokość uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznała w wyniku tego zdarzenia, sąd oparł na opinii biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej L. G..

Sąd uznał tę opinię za wiarygodną. Wnioski biegłego są logiczne i wewnętrznie spójne. Biegły G. w oparciu o dokumentację medyczną i badanie powódki mógł ustalić dokładny stan jej zdrowia, dotychczasowy przebieg leczenia oraz skutki tego zdarzenia, w tym wysokość doznanego uszczerbku w zakresie swej specjalności. Należy podkreślić, że do przedmiotowej opinii żadna ze stron zastrzeżeń nie wniosła.

Jeśli zaś chodzi o okoliczności i miejsce zdarzenia, w wyniku którego doszło do upadku, który spowodował uszczerbek na zdrowiu u powódki J. P. (1), to te ustalenia sąd oparł na zeznaniach samej powódki oraz na zeznaniach świadków M. R. i W. W.. Sąd dał wiarę tym zeznaniom. Są one wzajemnie spójne i logiczne.

Powódka konsekwentnie, i w toku postępowania sądowego, i w trakcie postępowania przed ubezpieczycielem, wskazywała na miejsce tego zdarzenia i jego okoliczności. Bardzo dokładnie je opisała już w zgłoszeniu szkody i w kolejnym piśmie z 18 maja 2022 r., skierowanym do ubezpieczyciela. Przedstawiła też ubezpieczycielowi pisemne wyjaśnienia świadka tego zdarzenia – M. R.. Nie sposób dopatrzeć się tam jakichkolwiek sprzeczności.

M. R., zeznając przed sądem jako świadek, potwierdził tę relację. W sposób jednoznaczny wskazywał na miejsce zdarzenia. Podkreślił, że nie widział samego momentu poślizgnięcia się powódki, ale dostrzegł leżącą kobietę przed wejściem do budynku (...), którą była właśnie J. P. (1). Zauważył, że nie mogła się podnieść, a inna osoba, która pomagała jej wstać również poślizgnęła się w tym miejscu. Widział też zmarznąętą kałużę przed wejściem do tego budynku. Z kolei świadek W. W., który był wówczas odpowiedzialny za utrzymanie porządku w obrębie tego chodnika, zeznał, że tego miejsca nie zabezpieczył. Potwierdził też, że w tym miejscu kapiała woda z dachu i zatrzymywała się z uwagi na spadek, który tam był.

Te zeznania w sposób jednoznaczny wskazują na to, że tego dnia przy wejściu do budynku Urzędu Miejskiego w C. znajdowała się zamarznięta kałuża wody, która nie została przed rozpoczęciem godzin urzędowania posypana piaskiem lub solą. W efekcie powódka poślizgnęła się tam, a upadając złamała lewą rękę.

Z kolei przebieg postępowania likwidacyjnego, zgłaszane w jego trakcie żądania i stanowiska, ustalono na podstawie pism obu stron (wezwań, decyzji i reklamacji), częściowo dołączonych do pozwu, a w komplecie znajdujących się w aktach szkody, których wersja elektroniczna została złożona przez pozwanego na płycie CD.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powódki J. P. (1) zasługuje co do zasady na uwzględnienie, tak w zakresie żądanej części zadośćuczynienia z tytułu uszczerbku, jakiego doznała w wyniku upadku w dniu 2 marca 2022 r., jak i w zakresie odszkodowania.

Na wstępie rozważań wskazać należy, że za szkody wyrządzone powódce J. P. (1) skutek zdarzenia, które miało miejsce w dniu 2 marca 2022 r., pozwany (...) S.A. V. (...) w W. odpowiada na podstawie art. 822 k.c., jako strona umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej z Gminą Miejską C., która odpowiada za utrzymanie porządku i czystości w obrębie chodnika przy budynku Urzędu Miejskiego przy zbiegu ul. (...) II. Pozwany tej okoliczności nie kwestionował.

Ustalenia dokonane przez Sąd dają pełne podstawy do uznania, że tuż przy wejściu do budynku Urzędu Miejskiego w C., w dniu 2 marca 2022 r. znajdowała się zamarznięta kałuża wody. Woda ta skapywała z zadaszenia budynku i

gromadziła się w tym miejscu, a nocą zamarzła. Powódka J. P. (1), wychodząc z tego budynku, po załatwieniu spraw urzędowych, kilka minut po godzinie 8:00, poślizgnęła się na tym oblodzeniu, upadła i doznała złamania lewej ręki.

Nie ulega wątpliwości, że Gmina Miejska C. nie dopełniła swych obowiązków i nie dochowała należytej staranności w utrzymaniu chodnika przed budynkiem Urzędu Miejskiego. Ponad wszelką wątpliwość miejsce to nie zostało w porę zabezpieczone, oblodzenie tam powstałe nie zostało bowiem posypane piaskiem lub solą, a lód nie został usunięty. Doszło więc w tym przypadku do naruszenia obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Zgodnie bowiem z tym przepisem, właściciel nieruchomości zapewnia utrzymanie czystości i porządku m.in. przez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z dróg dla pieszych położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taką drogę uznaje się wydzieloną część drogi publicznej przeznaczoną do ruchu pieszych położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości.

W ocenie Sądu, Gmina Miejska C. nie wywiązała się z tego obowiązku, albowiem w porę nie zabezpieczyła znajdującego się tam oblodzenia. W efekcie powódka J. P. (1), wychodząc z budynku miejskiego, poślizgnęła się i złamała rękę.

Owo zaniechanie, w wyniku którego powódka doznała w/w urazu, uzasadnia przypisanie Gminie Miejskiej C. odpowiedzialności odszkodowawczej. W związku zaś z tym, że gmina ta zawarła z pozwanym umowę odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w wyniku jej działalności związanej m.in. z utrzymaniem w czystości i porządku ciągów komunikacyjnych, to właśnie (...) S.A. V. (...) w W. odpowiada wobec powódki J. P. (1).

Powyższa odpowiedzialność właściciela nieruchomości, a następnie nakładająca się na nią odpowiedzialności jego ubezpieczyciela opiera się na zasadach wskazanych w kodeksie cywilnym, a przede wszystkim na art. 415 k.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W tym kontekście wskazać należy, że mamy tu niewątpliwie do czynienia ze szkodą, która powstała u powódki J. P. (1) (złamanie ręki wskutek upadku po poślizgnięciu się na chodniku przed Urzędem Miejskim). Bezspornie szkoda ta spowodowana była zaniechaniem ze strony właściciela, który w porę nie usunął oblodzenia, a jednocześnie istnieje tu niewątpliwy związek przyczynowy pomiędzy szkodą a tym zaniechaniem, z którym powódka wiąże obowiązek odszkodowawczy.

Nie ulega więc wątpliwości, że spełnione zostały tu przesłanki do przypisania tym podmiotom odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 2 marca 2022 r.

Przechodząc do rozważań na temat należnego powódce J. P. (1) zadośćuczynienia, podnieść należy, że podstawę prawną żądania zasądzenia zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 k.c. Ustawodawca nie sprecyzował w nim jednak konkretnych mierników czy zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. Przepis ten stanowi bowiem, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie sądowym ugruntował się, aprobowany także przez piśmiennictwo, pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 § 1 k.c., tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (por. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1968 r. – sygn. akt I PR 175/68 i uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. – sygn. akt III CZP 37/73). Wysokość odpowiedniej sumy, której przyznanie przewiduje art. 445 § 1 k.c., zależy więc przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy, ustalonej przez sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia powinien więc decydować stopień cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego.

W wyroku z dnia 14 czerwca 2018 r. (sygn. akt V CSK 344/17), Sąd Najwyższy utrwalil swoje dotychczasowe orzecznictwo w tym zakresie, akcentując po raz kolejny funkcję kompensacyjną zadośćuczynienia za krzywdę. Podkreślił, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim zrekompensować poszkodowanemu negatywne przeżycia poprzez dostarczenie mu środków niezbędnych do realizacji jego potrzeb. Przy ocenie, jaka suma jest odpowiednia

tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, należy mieć na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone. Sąd Najwyższy zwrócił przy tym uwagę, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, przez co wykluczonym jest zasądzenie niskich kwot za ciężkie uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia.

Dokonane w niniejszej sprawie ustalenia wskazują, że powódka J. P. (1) w wyniku wypadku, który miał miejsce 2 marca 2022 r. doznała bolesnych i uciążliwych obrażeń.

Złamanie lewej ręki spowodowało, że przez kilka tygodni powódka miała bardzo ograniczone możliwości samodzielnego funkcjonowania. Była zdana na pomoc bliskich jej osób. Poszkodowana musiała też kilka dni oczekiwać na zabieg operacyjny, którego termin był przekładany, a potem – kilka dni spędzić w szpitalu. Niewątpliwie był to wyjątkowo trudny dla niej okres, naznaczony silnym bólem i obawą o wyzdrowienie. Do tego dochodziły ograniczenia w posługiwaniu się tą ręką i konieczność zdania się na pomoc osób trzecich.

Zresztą pewne ograniczenia – choć już nieznaczne – utrzymują się nadal w obrębie tej lewej ręki. Wskutek tego złamania powstał bowiem przykurcz nadgarstka lewego, powodujący niewielką dysfunkcję zgięcia dłoniowego.

Doznany przez powódkę J. P. (1) uszczerbek na zdrowiu, powstały w wyniku złamania dalszej nasady kości promieniowej ręki lewej z przemieszczeniem, kształtował się na poziomie 7%.

Wszystkie te cierpienia, ujemne doznania i utrzymujące się cały czas deficyt zgięcia w lewej dłoni usprawiedliwiają – w ocenie Sądu – przyjęcie zadośćuczynienia w wysokości 35.000,00 zł.

Zdaniem Sądu nie jest to wygórowana kwota zadośćuczynienia. Jest adekwatna do doznanych przez powódkę ograniczeń i w dalszym ciągu odczuwanych dolegliwości bólowych.

Należy w tym miejscu wskazać, że orzecznictwo w ostatnim czasie odchodzi od dawnego rozumienia „odpowiedniej sumy” jako takiej, która powinna być „utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa”. Konsekwencją takiej wykładni było zasądzenie tytułem zadośćuczynienia sum raczej skromnych, co prowadziło do nieuzasadnionego pokrzywdzenia poszkodowanych i stawiało pod znakiem zapytania prawidłową realizację funkcji instytucji zadośćuczynienia. Orzecznictwo z ostatniego okresu prezentuje tendencję odwrotną, podkreślając kompensacyjną funkcję zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. – sygn. akt I CK 131/03). Nadto należy podzielić pogląd wyrażony choćby przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lipca 1997 r. - sygn. akt II CKN 273/97, że „zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra”. W tym świetle trzeba zgodzić się z aktualnym poglądem doktryny i orzecznictwa, że przyznane zadośćuczynienie nie może stanowić symbolicznego świadczenia, ale musi mieć określoną wartość, która winna zrekomensować poszkodowanemu ból i cierpienie.

Odczuwane przez powódkę dolegliwości powodują, że przyznanie zadośćuczynienia w kwocie niższej niż wskazana 35.000,00 zł podważałoby jego kompensacyjną funkcję. Wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną. Przecież niespornym jest, że powódka doznała uszczerbku na zdrowiu. Biegły wyliczył ten uszczerbek na 7%. Nie można też pominąć, że powódka dalej odczuwa dolegliwości bólowe i ma ograniczoną sprawność tej lewej ręki.

Co prawda do wyliczenia wysokości zadośćuczynienia nie powinno stosować się jakichkolwiek mechanizmów. Posiłkowo można jednak wskazać, że ustalona w niniejszej sprawie wartość 1% uszczerbku to 5.000,00 zł, co nie wydaje się być wygórowanym wskaźnikiem. Mieści się w raczej w tych niższych przedziałach przyjmowanych przez Sądy, przy uwzględnieniu stopnia uszczerbku.

Warto w tym miejscu przywołać jeszcze dla porównania wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej, które w 2023 r. wyniosło 6.246,13 zł, a w drugim półroczu 2023 r. wyniosło 6.445,71 zł (obwieszczenie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 16 lutego 2024 r. w sprawie przeciętnego

wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w 2023 r. i w drugim półroczu 2023 r.). Tak więc przyjęty w tej sprawie wskaźnik 1% uszczerbku jest nawet niższy od przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w 2023 r.

Skoro więc kwotę 35.000,00 zł należy uznać za odpowiednie zadośćuczynienie dla powódki, to usprawiedliwionym było żądanie w tej sprawie kwoty 5.000,00 zł, stanowiącej 1/7 części należnego jej zadośćuczynienia ($1/7 \times 35.000,00 \text{ zł} = 5.000,00 \text{ zł}$).

Zasadnym było też żądanie kwoty 969,00 z, tytułem odszkodowania.

Jeśli chodzi o odszkodowanie, to podstawą jego zasądzenia jest z kolei art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym, w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty związane z osobą poszkodowanego.

Powódka domagała się w tym postępowaniu zwrotu kosztów leczenia rehabilitacyjnego złamanej lewej ręki, przeprowadzonego w (...) sp. o.o. w okresie od 15 maja 2022 r. do 21 maja 2022 r.

Żądanie zwrotu kosztów tego leczenia jest w ocenie Sądu uzasadnione. Jak wynika z dokumentów złożonych do sprawy, w trakcie tego pobytu przeprowadzono u powódki zabiegi klimatyczne i balneo-fizykalne, w tym szereg zabiegów ukierunkowanych na nadgarstek lewy, a więc krioterapię oparami ciekłego azotu, magnetoterapię, skaner laserowy oraz indywidualne ćwiczenia nadgarstka i dłoni. Niewątpliwie był to więc pobyt leczniczy, ukierunkowany na rehabilitację i fizjoterapię złamanej ręki. Rehabilitacja ta była zaś pilnie zalecana przez lekarza ortopedę (k. 69verte) i przez niego zlecona (k. 70). Z uwagi zaś na długi okres oczekiwania na taką rehabilitację w publicznych placówkach, zrozumiałym było poszukiwanie alternatywnych rozwiązań i jak najszybsze wdrożenie tego leczenia rehabilitacyjnego.

Koszt pobytu w w/w placówce wyniósł 969,00 zł i został pokryty przez powódkę J. P. (1). Ma więc ona prawo żądać – właśnie w ramach odszkodowania – od pozwanego zwrotu również tej kwoty.

Dlatego też Sąd, w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki J. P. (1) kwotę 5.969,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.000,00 zł za okres od dnia 11 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty i od kwoty 969,00 zł za okres od dnia 5 września 2022 r. do dnia zapłaty.

Odsetki od zasądzonych w wyroku kwot, zasądzono odpowiednio od 11 czerwca 2022 r. i od 5 września 2022 r. (zgodnie z żądaniem pozwu), w oparciu o art. 481 § 1 k.c. W tym zakresie odpowiedzialność pozwanego powiązać należy co do zasady z upływem ogólnego terminu 30 dni, określonego w art. 817 § 1 k.c., który stanowi, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powódka zgłosiła szkodę pismem z dnia 15 kwietnia 2022 r., ale została ona zarejestrowana przez ubezpieczyciela dopiero w dniu 25 kwietnia 2022 r., który wezwał poszkodowaną do złożenia dodatkowych informacji, co było w ocenie Sądu usprawiedliwione. Te dodatkowe informacje zostały złożone ubezpieczycielowi dopiero w dniu 3 czerwca 2022 r. Żądanie więc odsetek od kwoty zadośćuczynienia już od dnia 26 maja 2022 r. (pkt 1 pozwu) było niezasadne. Mając zaś na uwadze, że (...) S.A. V. (...) w W. podjęło decyzję o odmowie przyznania zadośćuczynienia w dniu 10 czerwca 2022 r. (kończąc postępowanie likwidacyjne), to odsetki zasądzono od dnia następnego, tj. od 11 czerwca 2022 r.

Natomiast odsetki od kwoty 969,00 zł zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu (pkt 1 pozwu), tj. od 5 września 2022 r. Zgłoszenie tej części roszczenia nastąpiło bowiem w piśmie z dnia 2 sierpnia 2022 r., które wpłynęło do ubezpieczyciela już w dniu 5 sierpnia 2022 r. Zasadnym było więc żądanie od tej kwoty odsetek od dnia 5 września 2022 r.

W pozostałym zakresie, a więc co do żądania odsetek od kwoty 5.000,00 zł za okres poprzedzający 11 czerwca 2022 r., powództwo oddalono, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania

albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W niniejszej sprawie, Sąd uznał za zasadne zobowiązanie pozwanego do zwrotu wszystkich kosztów, mając na uwadze, iż powództwo zostało oddalone w bardzo znikomej części, dotyczącej jedynie żądania odsetek ustawowych za kilkanaście dni.

Powódka J. P. (1) poniosła, w związku z prowadzeniem tej sprawy, koszty w łącznej wysokości 3.311,43 zł, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 400,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz koszty wynagrodzenia biegłego (pokryte z zaliczki uiszczanej przez powódkę) w wysokości 632,63 zł (k. 76, k. 80), a także koszty przejazdów jej pełnomocnika na rozprawę w wysokości 447,70 zł i koszty przesyłek w wysokości 14,10 zł (zgłoszone w spisie kosztów – k. 88).

W związku z powyższym, Sąd zasądził w pkt 3 wyroku od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki J. P. (1), tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 3.311,43 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Wreszcie w pkt 4 wyroku, Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie zwrócić powódce J. P. (1) kwotę 167,37 zł, stanowiącą niewykorzystaną część zaliczki

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.